

[Mølgaard.]

må være noget at hente på rationaliserings-siden, og at man ad den vej må prøve at skaffe sig mest mulig økonomisk dækning for de ekstraomkostninger, som loven uvægerlig medfører.

Den historiske vej, som denne lovgivning er gået, med det tætte samarbejde med dem, der skal leve med loven, eller deres organisationer, kan jeg kun tage hatten helt ubetinget af for. Der har været en meget betydelig grad af medindflydelse fra arbejdere og arbejdsgiverorganisationen, i bedste overensstemmelse med protokollatet, der vist blev etableret i forbindelse med det sidste sæt af overenskomstforhandlinger, der var ved at kikke. Organisationer, arbejdsråd, eksperter og embedsmænd har gjort et godt stykke arbejde her, som vi er dem megen tak skyldig for. Desværre har de ikke talt helt klart med hensyn til, hvordan vi egentlig finansierer det, om end der er antydning af noget, at de, der forurener, eller de, der beskadiger, egentlig skulle betale regningen på de skader, man påfører de implicerede, derunder også samfundet. Det er sådan set en rimelig parallel til den lovgivning, der gælder vedrørende det fysiske miljø, hvor princippet er det, at den, der forurener, selv skal betale, men spørgsmålet er, om vi kan etablere et system dér, der sikrer imod vilkårlighed, for er der noget, der er urimeligt, er der noget, der er trist på et skatteområde og et betalingsområde, så er det jo vilkårlighed.

Må jeg endelig sige, at decentraliseringsprincippet, princippet om at bakke branchesikkerhedsråd, bedriftssundhedstjeneste op, dette, at man taler i et bedre og klarere sprog, og at man moderniserer helligdags- og fridagsbestemmelserne, samt at lægerne inddrages, så vidt man overhovedet kan det for fagforeningsbestemmelser, bestemt er områder, der er rosværdige i denne lovgivning. Når det kommer til stykket, er det samarbejdet om disse problemer ude på arbejdspladserne, det imidlertid drejer sig om, mere end det er politik-, bål- og brandmetoden. Skabes der ikke forståelse, er der ikke etableret en forståelse decentralt, så nytter det såmænd ikke så meget med hverken politisk, arbejdstilsyn, bål eller brand.

Jeg tror, dette lovforslag er et skridt fremad i retning af forståelsen af, hvad der er

lovgivningsrammen, som man må operere med lokalt.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Må jeg først komme med nogle generelle betragtninger.

Vi har gennemlevet en rivende teknisk udvikling i de senere år, og vi lever stadig væk i en tilstand, hvor man må formode at den tekniske udvikling vil fortsætte. Det har den gjort i Danmark, og det har den gjort i en række andre lande, og det har ført med sig, at arbejdsulykker er blevet et meget stort og væsentligt problem. Derfor har man her i landet og i andre lande næsten hvert år rettet i de love af forskellig art, man har, for at nedbringe ulykkernes antal.

Jeg beklager herfra at måtte sige til ordførerne for SF og for det kommunistiske parti: er det virkelig nødvendigt at inddrage jeres religiøse, politiske standpunkter i en debat om en lovgivning, der er nøjagtig den samme, hvad enten man har et kapitalistisk system eller et kommunistisk system eller et andet system? Det er jo ikke rigtigt, som hr. Aage Frandsen fremførte, at ejerforholdet i fabrikkerne har noget som helst med ulykkernes antal at gøre. Hvis det var så let.

Jeg har selvfølgelig lagt mærke til, at hr. Aage Frandsen har en meget beskeden tillid til min person. Det kan jeg udmærket leve med; men jeg har egentlig en kommentar til: dette lovforslags igangsættelsestidspunkt er den 1. januar 1977, og det ligger i hvert fald i øjeblikket uden for min forestillingsverden, at jeg skulle være arbejdsminister til den tid.

Hr. Erling Dinesen brugte udtrykket „kontinuerligt at tilpasse sundheds- og sikkerhedsregler“, og hr. Brøndsted brugte udtrykket „i et tilpas tempo“. Det er et stykke arbejde, der efter min opfattelse har pågået i de senere år, og som skal pågå i de kommende år i det tempo, vi evner, således at forstå, at det ikke kan nytte at sætte os utopiske mål på én gang; vi må løse problemerne i den rækkefølge, de kommer, med en fast vilje til at løse disse problemer — den er vi nødt til at medbringe i en tid, hvor ulykkerne har nået det omfang, de har.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der ikke er fyldestgørende beregninger over de økonomiske konsekvenser bilagt dette forslag. Jeg